

BUDAHELYI REFORMÁTUS EVANGÉLIKUS GYÜLEKEZET

ÉGIGÉRŐ

243. évfolyam 2. szám

2020. szeptember - ősz

Én veled leszek – így szól az Úr –, és megszabadítalak.

Jer 30,11a

Elkezdődött az új tanév, az új munkaév. Vártuk, hiszen majd' fél éve nem ültek iskolapadban a gyerekek, és mi sem tarthattunk élő bibliórát, hittanórát, ifjúsági alkalmakat. Szóval még nagyobb izgalmat rejtett magában az idei évkezdés, mint más szeptemberek. Rég látott emberek, rég megélt közösségi alkalmak, vágyott találkozások, de mégis mindez nem úgy jöhetett el, mint annak idején március 16-a, amikor megállt az idő. Nem ölelhattük meg egymást, még kezet sem nyújthattunk, sőt, sok alkalmon csak maszkot viselve vagyunk jelen, vagy amíg az időjárás kegyes hozzánk, az udvaron tartunk mindent, amit lehet. Hát így.

Sok bizonytalanság, sok kérdés, kétség, olykor félelem van bennünk, de örülünk egymásnak. Hiányoznak azok, akik esetleg hosszabb időre vidékre költöztek, akik idős

koruk vagy betegség miatt nem mernek eljönni még. A gyerekek iskolába járnak, de ki tudja, meddig, és olyan sok hiányzó van, hogy már az otthon betegeskedők és karanténba kerülők videón kapcsolódnak be az órákba.

Őszintén szólva, én sokszor nem tudok mit kezdeni ezzel a zavaros, hol keserű, hol boldog pillanatokkal teli időszakkal. Éppen ezért választottam ezt a jeremiási ígét, amikor azt mondja az Úr: Én veled leszek. Ennyi. Nem azt mondja, hogy nem lesz baj, nem azt mondja, hogy nem szabad aggódnotok, nem azt mondja, hogy minden rendben lesz. Hanem azt, hogy Ő velünk lesz. A bajban is, az aggodásaink közepette, az örömteli, de ölelés nélküli maszkos találkozásokban, a félelmeinkben, az otthonmaradásban. A videós alkalmakon, a kis létszámú csendes beszélgetésekben, akkor, amikor az iskolásoknak már nemcsak a folyosón, hanem a tanórákon is maszkban kell ülni és tanulni, teljesíteni. Akkor is, amikor vigasztalni kell, amikor erősíteni kell, amikor elküld, hogy segítőtársa legyek valakinek. Nem ígéri, hogy minden megoldódik, és olyan hirtelen tér vissza közénk és belénk az élet, amilyen hirtelen megállt március közepén. De azt viszont ígéri, hogy bárhogy lesz, velünk lesz. Velünk lesz és megszabadít. Velünk lesz ebben a keserűes, furcsa, fertőtlenítőszagú és arctalan tanévben is, és megszabadít. Ámen.

Keczkó Szilvia

Egy elmaradt tavasz margójára

Furcsa és idegen volt negyedmagammal meghozni a döntést...

Gyorsan peregetek az események, napról napra változott a helyzet. Csütörtökön még reménykedtünk, hogy csak óvatosabbnak kell lennünk, ezért a biztonság kedvéért két istentiszteletet terveztünk az elkövetkező vasárnapokra. Aztán szombaton ki kellett mondani, amit nem gondoltuk soha, hogy ki kell: vasárnap nem lesz istentisztelet. Amit a politikának nem sikerült évtizedeken keresztül elérnie, azt egy vírusnak igen – bezártak a templomok. Furcsa az ellentét, hogy míg pont 172 évvel korábban az eleink az utcára vonultak a szabadságért, addig 2020. március 15-én Magyarország bezárkózott.

Ahányan vagyunk, annyiféleképen éltük meg a karantén helyzetét. Mindenki tudna pozitív és még több negatív élményt mesélni, a bezártság és az egymástól való elszakítotttság mindenki lelkére rátelepedett.

Azt lelkészeink gyorsan átérezték, hogy a gyülekezetet ebben a helyzetben sem szabad magára hagyni. Az első néhány nap gyors keresgélése után megtalálták azokat az fórumokat, amiken keresztül újraéledt a gyülekezeti élet. Videochat (nem tudok rá jó magyar szót) segítségével minden héten volt keddi bibliaóra, konfirmációs és ifjúsági óra, az ismert videómegosztón keresztül pedig mindenki megnézhetette a csütörtöki bibliaórán vagy a böjti áhítatokon elhangzott igemagyarázatot.

A Ház lakói, ahogy magukat nevezték, kántorunkkal kiegészülve, minden vasárnap igazi ünnepet varázsoltak az otthonainkba,

és hétről hétre egyre kreatívabb ötletekkel színesítették az online istentiszteleteket.

Így alaposabban belegondolva igencsak el voltunk kényeztetve, hiszen hetekig nem kellett vasárnap korán kelni, nem kellett kiöltözni, nem kellett feszengeni a késés miatt – kényelmes ruhában, a fotelből, szabadon választott időpontban tudtuk végighallgatni az igehirdetést.

Igen, tudom, a húsvét így azért nagyon más volt, mert nem zengett a „Győzelmet vettél...”, a hajnali istentisztelet is elmaradt (ezt mi egy hajnali sétával pótoltuk), és a pünkösöd is kicsit üresebb volt a várt konfirmáció nélkül.

Azt gondolom, azért hálásak lehetünk, hogy ez a karantén nem egy-két évtizeddel korábban ért el bennünket, hiszen az oly sokszor szidott technika most a segítségünkre szolgált. Mára már szinte mindenki számára elérhetőek lettek azok az eszközök, amik enyhíteni tudták az otthonülés okozta nehézségeket, és ha személyesen nem is, de a világhálón keresztül tudtunk találkozni egymással. Erre néhány évvel ezelőtt nem lett volna lehetőségünk.

Adjunk hálát Istennek, hogy a négy fal között töltött hetek alatt sem maradtunk magunkra az ő igéje és az igemagyarázat nélkül, és ha már mi nem mehettünk templomba, a templom látogatott az otthonainkba! (hegy és Mohamed után szabadon)

Így utólag is köszönet a Ház lakóinak, Zsuzsának, Attila bácsinak, Áronnak a karantén-szolgálatukért!

Mihályi Szabolcs

Nyári napközis hittantábor

A majdnem három hónapra csendes karanténba vonult templomot és udvarát júniusban újra gyerekcsapat zsvajva töltötte meg élettel. Már régóta terveztük, hogy idén nyáron a nagyvelegi gyerektábor mellett egy napközis hittantábort is szervezzünk a Kék Golyó utcában. Elsősorban olyan, iskolai hittanra járó gyerekek számára, akik közül sokan még éppen csak ismerkednek a templommal, gyülekezeti élettel.

A vírus miatt azonban már majdnem eldobozoltuk a terveinket jövő nyárra, mikor mégis enyhülni látszott a járványhelyzet. Így az utolsó pillanatban Pali buzdítására újra meghirdettük a tábort. Összeült a szervező bizottság: Binderné Sólyom Tünde, Bence Áron, Gömbös Tamás és én. Később csatlakoztak hozzánk gimnazista lányok is segíteni.

Nem tudtuk, mire számítsunk, vajon hányan jönnek el a jelentkezők közül ilyen bizonytalan helyzetben is a táborba. Végül mégis

26 gyerekekkel, az eredetileg jelentkezőknél is többel indíthattuk a tábort.

Ilyen napközis tábor idén volt itt először. Így az ide érkező gyerekek és tulajdonképpen mi, szervezők sem tudtuk, pontosan mire számítsunk. A táborozók közül sokan először lépték át a Kék Golyó utcai templomkert kapuját, és mi, felnőttek sem ismertünk még mindenkit. Így nagy hangsúlyt szerettem volna fektetni az ismerkedésre, a közösség összekovácsolására. Ezt szolgálta például a „napi feladat”. Minden nap mindenki húzott egy cetlit, amin állt egy feladat, hogy kit kell megkeresnie. Például valakit, akinek ugyanakkora cipője van, vagy akinek ugyanúgy hívják az anyukáját stb. Így már az első naptól fogva közös dolgokat kerestek egymásban.

Az ismerkedés annyira jól sikerült, hogy a második naptól fogva a – gyerektársaságot amúgy is egy ideje nélkülöző – gyerekek megtalálták új barátaikat. Így sokszor az általunk lelkesen megszervezett és felkonferált szuper játékok már nem arattak akko-

ra sikert. A kisebbek belemerültek a cigakórház építésébe, a nagyobb fiúk egy új, röplabdához hasonló sportot találtak ki a focilabda és a trambulín felhasználásával. Egy kisebb lánycsapat pedig szorgalmasan gyártott ruhakollekciókat fakanálbábuk számára. Egyszerűen annyira feltalálták magukat, hogy a délutáni játékok iránt legjobban már csak mi, felnőttek lelkesedtünk.

A tábor témája az érzékszerveink voltak. Ezt alapul véve jutott minden napra egy-egy jézusi csodatörténet, amivel az áhítaton és kis csoportokban ismerkedtek a gyerekek. Minden napra jutott az érzékszervekhez

kapcsolódó játék, kézműves foglalkozás is. Nagy örömet okozott a gyerekeknek, hogy Ecsedi Zsuzsa és Bence Áron vezetésével egy kisebb hangszerbemutatón lehetett részt venni, ahol nemcsak az orgonát, de számos egyéb hangszer is kipróbálhattak a gyerekek. A fúvósok sajnos tiltólistások voltak idén, de volt helyette kalimba, zenélő doboz és mindenféle fület gyönyörködtető eszköz. Nagy népszerűségnek örvendtek az optikai kísérletek és a mezítlásos ösvény is.

A legnagyobb sikert a vízcisza aratta. Sőt, a vízcisza utáni vízbomba darabkák összegyűjtése Túró Rudiért is majdnem olyan gyorsan ment, mint a szétduzzantgatása.

Egy váratlan esemény is történt. Az egész társaságot megrendítette egy sérült, kertbe pottyant madárka utolsó tusakodása. A tábor egy emberként kísérte utolsó útjára a kis állatot, Áron és Tamás által rögtönzött temetésre.

Szervezőként nagyon elfáradtam a tábor alatt. De úgy látom, a vártnál is jobban sikerültek a dolgok. Aranyos gyerekcsapat kovácsolódott össze a tábor folyamán. Tamás, Áron és Mihályi Kata gondoskodtak a tartalmas áhítatokról. Segítő lányainknak (Imrei Zsófia, Csigó Emma, Dorogi Panni és Hajdu Borbála) is borzasztó hálás vagyok a fáradhatatlan segítségükért a tábor első perceitől az utolsóig. A segítőkészségük a gyerekekre is átragadt, akik egy táblán előre lépkedhettek minden jó tettükért, kedveségükért, segítségükért, és végül elnyerve ezzel méltó jutalmukat a tábor végén.

Bízom benne, hogy egy hagyomány első állomásán vagyunk túl. Jövőre már talán kevesebb fertőtlenítővel és felszabadultabban tudunk szervezni egy legalább ennyire sikeres tábort!

Rónainé Tornyai Dóra

Résztvevőként utoljára a gyermektáborban

Sokadik gyerektáborom volt ez, azt sem tudom pontosan, hányadik. De csak most először (és utoljára) voltam csapatkapitány. A kettes csapat büszke kapitánya.

Vasárnap délután megérkeztünk, lepakoltunk, felvertük a sátrat, (jobban mondván felverték nekünk, köszi, Gergő) majd megvolt a jó kis virslivacsora. Utána, még aznap ismerkedő játékok, esti áhítat, majd fürdés, takarodó. Másnap reggel 8-kor ébresztő, reggeli, aztán egybegyülekeztünk és kihúztuk az első esti előadás témáját: meséket kellett feldolgozni. Aznap még néhány vetélkedő, bibliai foglalkozás és sportolási lehetőség volt. Méta, foci, röplabda, minden, mi szem-szájnak ingere. Végül előadások, esti áhítat, majd az esti rutin.

A következő nap is valahogy így telt, de aztán éjszaka a sátorlakók (azaz mi) hallottunk egy hangos üvöltést. Lehet, hogy csak az

éjszaka erősítette fel a hangot, de nekünk olyan volt, mintha közvetlen a sátor mellől jött volna. Mondanom sem kell, nagyon megijedtünk, és berohantunk az ifis és felnőtt segítőknek szólni, hogy mit, meg hogy. Ők nem hallották és végül megnyugtattak minket, hogy zárva van a kapu, senki nem fog ide bejönni. Mi azért nem bíztuk a véletlenre, felszerelkeztünk métaütővel, egy kemény, hosszú bottal (a csürdöngölővel) és a létező legjobb elemlámpákkal. Persze végül sosem derült ki, mi volt a kiáltás forrása, de attól még nagyon izgalmas este volt...

Harmadik napon elutaztunk a cseszneki várba, nagyon szép és érdekes volt, valamint gyönyörű volt a kilátás. Külön megfigyeltük a buszsofőr székének hatalmas légrugóját, amin minden gödörnél úgy hintázott a bácsi, mint egy libikókán. Mindeközben nagyon szoros verseny alakult ki a pontversenyben, az első 3 csapat majdhogynem holtversenyben állt. Másnap már az utolsó este volt, zenés esti előadásokkal, valamint felnőtt előadással. Mondanom sem kell, csúcson volt a hangulat. Az utolsó napon, pénteken volt a falutúra (a híres falutúra), amin végül eldőlt a verseny. Épphogy, de mi győztünk. Nagyon örültünk, hogy így sikerült megkoronázni a hetet. Felejthetetlen hét volt, egész Nagyveleg zengett a kastélyban táborozók kacagásától, a pályáról hallatszó, metakörre biztató kiáltásoktól és a 38 gyermek énekétől.

Keczkó Levente

Egymásra hangolva

Ifjúsági tábor Csöngén, 2020. július 13–17.

Az egyház jövőjét gyökeresen meghatározza, hogy a gyülekezeteink közelükben tudják-e tartani a megkonfirmált fiatalokat.

Sajnos ez nem könnyű feladat, s bizony magam is tapasztaltam, sokan a vizsgájukkal és az első úrvacsoravételt ünneplő istentisztelettel „kikonfirmálnak” az egyházból, a gyülekezetből. A lelkeszi szolgálat egyik legtöbb kihívást jelentő területe a fiatalokkal való foglalkozás. Mai napig emlékszem arra a balatonszárszói hétvégén lezajlott beszélgetésre, melyet *Szabóné Mátrai Mariann* vezetett a jelenlévő, tinédzserkorú gyermekeket nevelő szülőknek. Előadásában elmondta, az emberi élet ezen korszaka az egyik legnehezebb az összes közül, amikor

a gyermeklétet elhagyva a felnőtté válás útjára lép az ember. A hormonális változások, a nagy átalakulás a fiatalok számára is óriási kihívás. Gyökeresen megváltozik énképük, társaikhoz, szüleikhez és a világhoz való viszonyuk, s ez megannyi konfliktussal jár együtt. Ilyenkor nagyon fontos a háttér, hogy van-e egy hely, egy közösség, amely elfogadó, megtartó, biztos támaszt jelent. Ha egy gyülekezeti ifjúsági kör ilyené tud válni, ha kitart ezekben a nehéz időkben a fiatal mellett, az egy életre meghatározhatja egyházzal, gyülekezettel és legfőképpen Istennel való viszonyát.

A hosszúra nyúlt bevezetőmmel azt akartam hangsúlyozni, hogy harmincegy tizenévesssel elmenni táborozni, együtt tölteni öt teljes napot bizony nem könnyű feladat a lelkeszek, segítők számára. Bevallom, kicsit félve, „mindenre felkészülve” érkeztem meg a vas megyei Csöngére.

Épp hogy csak elkezdődött a nyár, egy hónapja kezdtük meg az istentiszteleteinket, a három hónapos bezártság után nagy kérdés volt, hogyan sikerül megtalálni a hangot egymással? De ami azután következett, az minden várakozásunkat felülmúlta. Viszont jó értelemben. Rövid időn belül valami olyan összhang alakult ki a fiatalok között, de velünk, vezetőkkel is, hogy arra csak legmerészebb álmaimban gondoltam.

A „Közösség” volt a hét témája, s minden délelőtt egy-egy bibliai szakaszból kiindulva hallgattunk meg egy előadást, amit

azután különböző feladatokon keresztül mélyítettünk el. A négy csapat naponta új helyszínen dolgozott, filmet készítettek, gyurmával formázták meg gondolataikat, színjátszással mélyítették el a hallottakat, vagy beszélgettek őszintén a témáról. Volt „meglepetés vendégünk” *Szemerei Benjámin* személyében, akit velünk együtt sok fiatal zárt a szívébe hatodéves gyakorlati éve alatt.

Voltunk kirándulni, Celldömölkön strandolni, sokat röplabdáztunk, filmet is néztünk, a hét szinte minden percét arra használtuk fel, hogy ne csak tanuljunk, de megéljük a keresztény közösség örömét.

Sok példát lehetne hozni arra, hogy a felszabadultság, az öröm miként is volt jelen ebben a táborban. Számomra az egyik legnagyobb élmény az volt, amikor egyszer csak elkezdtük egymás után énekelni azokat az ovis hittanon tanult éneket, amelyeket mozgással, mutogatással egészítettünk ki.

Malakiás próféta könyvének szavai jutottak eszembe, amikor hálával emlékezem ezekre a napokra: „Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz” (Mal 3,24). Valóban Isten áldása volt ezen a programunkon, amelyben az egymásra hangolást a Szentháromság Isten elvégezte mindannyiunk szívében.

Nagyon köszönjük *Ruttkay Fruzsina* és *Osváth Szabolcs* presbitereknek a sok segítséget, a biztos háttérrel, a fiatalokkal való foglalkozást. *Gömbös Tamás* hatodévesünk ezen a programon mint frissen ordinált lelkész vett részt, ezzel a szolgálattal búcsúszva gyülekezetünkől. Velünk volt gyülekezetünk teológusa, *Mihályi Kata*, aki velünk együtt biztosan elfáradt a sok feladat között, de aki velünk együtt mégis feltöltődve, megerősödvé térhetett haza.

Isten áldása legyen az ifjúsági csoportunk életén, ő adja meg, hogy felnőttként gyülekezetünk meghatározó, oszlopos tagjai lehessenek.

Keczkó Pál

Élmények két keréken

Reggel 7 óra 15 perckor találkoztunk a Déli pályaudvaron. Minden új, kihívásokkal teli és izgalmas volt számunkra. A korán kelés nem az erősségünk, biciklivel pedig eddig csak a sarki boltig tekertünk el. Aggódtunk az előttünk álló sok kilométer miatt, nem tudtuk, mire vagyunk képesek.

Évek óta vártuk ezt a napot, végre már két gyermekünk is elég nagy ahhoz, hogy belevágjunk az ismeretlenbe. Mostanág csak olvasói voltunk a „Bringatúra” című cikkeknek. Vártuk a fáradt hazaérkezők beszámolóit az éppen hegy-völgyes utakról, vagy a sík terepeken át hosszan tartó kalandokról. Hallottunk arról, hogy mindig a csütörtök a legfáradtabb és legveszedősebb nap, tudtuk, hogy az eltévedések igen gyakoriak, és hogy a legkisebbek is mindig sokkal jobban bírják a strapát, mint a szüleik.

Amikor a vonat kigurult velünk a pályaudvarról, máris elkezdődött az izgalmak sora, kiderült ugyanis, hogy a jegyvásárlás nem sikerült megfelelően, így helyet nem kaphatunk. A kerékpárok között zötykölődtünk, állva fogyasztottuk el a reggelinket és hallgattuk a többiek meséit korábbi utakról.

A nagykanizsai állomáson felsorakoztattuk az armadát. Rengetegen voltunk, majdnem 40 ember hallgatta a vezetők emiatt aggodó instrukcióit és a szabályokat.

Az első nap nehéz volt. A hosszú és emelkedőkkel teli bevezető során megismerkedtünk azzal, hogy ki hogyan teker.

A biciklizés olyan, mint az EMBER, aki sokféle módon mutathatja meg magát.

Van, aki tele van hittel és energiával, az élen halad és húzza a többieket előre. Néhányan

magányosan szeretnek menni, gondolkozni, elmélkedni, mások csapatban, zajosan, hangos zenét hallgatva boldogok. Aki erős, lelket önt az elfáradóba, egyesek viszont csak a saját útjukat látják maguk előtt. Van, aki a hegyeket nehezen mászza meg, ám a lejtő minden percét nevetve élvezi. A lassan és félve haladóknak nagy szükségük van a bátorító szavakra, azok viszont, akik magabiztosak, stabilan ugyanabban a tempóban tekernek fel és gurulnak le. És van olyan is, aki vállalja, hogy a végén megy, mindenkire vigyáz, segít, ha szükség van rá, senkit sem hagy elveszni.

Rögtön szembe kellett nézni az első komolyabb problémával. Álmos biciklijem nem bírta a meredek emelkedőt, és (éppen abban a percben, amikor a gyermekem egy szűnyogfelhőbe burkolódzva, járművét izzadva tolvaj kiabálta nekem, hogy „soha többet nem jövök biciklitúrára!”) elszakadt a lánc. Két mindent megoldó műszaki mesterünk azonnal munkához látott, nem volt egyszerű dolguk!

A következő napok valóban sokkal könnyebbek voltak. A társaság igazi közösségként működött. Minden egyes résztvevő személyisége hatással volt a légkörre, mindenki jelenléte szükséges volt ahhoz, hogy el tudjak tekerni az életem nehézségei mellől egy teljes hétre.

Ilidikónak például mindig volt egy kedves, jó szava hozzám. Tündével nagyokat beszélgettem. Laci és Zsuzska kedves mosolya minden napomat bearanyozta, Gábor magabiztos vezetése nyugalmat adott. Szilvi a lelki támaszom volt, a fiatalok lendületet és jókedvet ajándékoztak, Zoli és Szabolcs pedig minden gyakorlati problémát megoldottak.

Második nap a Dráva hűsítő vize, a következőn pedig a szállás okozott nagy boldogságot, ahol a lóra szinte minden gyerek felült. Az étteremben kicsi cicák és a tv-ben vetített focimeccs tette színesebbé az esti beszélgetést.

Ezen a napon erős szembeszéllel kellett megbirkóznunk. A szél a fejeket is össze-

zavarhatta, mert volt, aki a biciklijének váltóját törte össze annyira, hogy még komoly mérnöki tudással rendelkező szakértőgárdánk is csak nagy nehézségek árán tudta megjavítani, valaki pedig a csalánosba hajtott bele egyenesen, mert az út egyhangúsága nem elégítette ki kalandvágyát.

A reggeli zsolnárok, amiket a családok olvastak fel, az esti áhítatok, amikor lelkészeink szavai ébresztettek bennünk érzéseket, gondolatokat, a közös énekek, amiket apró ukulele kísért, keretet adtak minden napnak az úton.

A biciklizés olyan, mint az ÉLET, ami hol nehézségekkel teli, hol meg örömök sora dominál.

Minden nap indulunk valahová és előttünk a cél. Van, hogy sík a terep, észre sem vesszük, hogy fogynak a kilométerek alattunk. Néha dombokon felfelé vezet az út, ezek a szakaszok fárasztóak, mindenki magányosan, csendben harcol. A szembeszélben általában egymást segítve, támogatva, néha panaszkodva haladunk. Ilyenkor még a zenét sem hallani, szinte csak a saját gondolataink maradnak nekünk. Lejtőn lefelé az ember elfelejti minden bánatát. A pihenőknél megállva pedig mindig megtaláljuk a mosoly, megnyugvás helyét.

Az aggódva várt csütörtökön nem volt balhé, egész héten alig volt eltévedés, viszont valóban a legkisebbek bírták a legjobban a strapát. Emília, aki idén szintén első alkalmas volt, döbbenetes tempóban, mosolyogva tekerte végig az egész hetet. Az első nap még dacoló gyermekem pedig alig várja a következő bringatúrát.

Az utolsó napon történt, hogy a nyaralás vége miatt szomorúan haladtam, épp magányosan mentem egy hosszú emelkedő után elmélkedve, amikor egy néni azt kia-

bálta utánam: „Isten hozta Önöket kis falunkban! Gyönyörű itt, élvezzék a látványt!” A néni mosolya és életkedve még jobban kinyitotta a szemem. Valóban Isten vitt miniket oda, és valóban gyönyörű volt a látvány.

A biciklizés olyan, mint ISTEN ÚTJA, amely kifürkészhetetlen.

Amikor Kaposvár felé indultunk, reggel a társaság az áhítatot még közösen élte át Szigetváron. A majdnem 40 ember ezután 4 különböző módon közlekedett.

Zorka és Szabolcs a legrövidebb utat választották, hogy elérjék a vonatot. Attila pihenőnapot szervezett magának, buszra szállt. A csapat egyik fele eltévedt, és végül nem az előírt terv szerint haladt, az utazók kicsiny része ment csak abba az irányba, ami a térképen meg volt jelölve számunkra. Végül mindenki megérkezett. Ki fáradtan, ki kicsit feszülten, ki mosolyogva, békével a szívében.

Különböző utakat járunk, de egy biztos: ugyanarra haladunk és ugyanaz a célunk.

Jó Veletek a közös úton!

Jó volt ez a biciklitúra is! Köszönjük!

Koczor Ágnes

2020. OKTÓBER

október 9–11. péntektől vasárnapig
Családok kirándulás

október 26. hétfő 18.30
Keresztyén Értelmiségi Fórum

október 31. szombat 18.00
Reformáció ünnepe

2020. NOVEMBER

november 7. szombat 9.00
Kerti és takarítási munkanap

november 23. hétfő 18.30
Keresztyén Értelmiségi Fórum

november 29. vasárnap 11.15
Advent 1. vasárnap - forraltborozás

Hiszek hitetlenül Istenben

Ady Endre (1910)

*Hiszek hitetlenül Istenben,
Mert hinni akarok,
Mert sohse volt úgy rászorulva
Sem élő, sem halott.*

*Szinte ömölnek tört szívemből
A keserű ígék,
Melyek tavaly még holtak voltak,
Cífrázott semmiség.*

*Most minden-minden imává vált,
Most minden egy husáng,
Mely veri szívem, testem, lelkem
S mely kegyes szomjúság.*

*Szépség, tisztaság és igazság,
Lekacagott szavak,
Óh, bár haltam volna meg akkor,
Ha lekacagtalak.*

*Szüzesség, jóság, bölcs derékség,
Óh, jaj be kelletek.
Hiszek Krisztusban, Krisztust várok,
Beteg vagyok, beteg.*

*Meg-megállok, mint alvajáró
S eszmélni akarok
S szent káprázatokban előttem
Száz titok kavargó.*

*Minden titok e nagy világban
S az Isten is, ha van
És én vagyok a titok titka,
Szegény hajszolt magam.*

*Isten, Krisztus, Erény és sorban
Minden, mit áhítok
S mért áhítok? – ez magamnál is,
Óh, jaj, nagyobb titok.*

Konfirmáció koronavírus idején

2018 őszén vágtunk neki, és már az első szülői értekezleten úgy hirdettem, hogy a konfirmációra 2020 pünkösdjén kerül majd sor.

Vidám, szeretetteljes, baráti, emlékezetes felkészülési idő volt mögöttünk, piliscsai konfirmandus hétvégékkel, finnországi utazással, karácsonyi színdarabbal, csütörtök délutáni popcorn és gyümölcs falatozós órákkal. Egészen március 12-ig, amikor az utolsó élő találkozás alkalmával már óvatosan beszélgetni kezdtünk a vírusról, a kilátásokról, a lebegtetett iskolabezárásról. Ezen az órán fejeztük be az összefoglalást és osztottuk fel a témaköröket, melyikből ki készül majd a vizsgára. Az alkalom végén Misi óvatosan megkérdezte: De akkor hogy lesz nekünk így konfirmációnk...? Noha másnap este kiderült, hogy bezárják az iskolákat, bezárják az életünket, ez egy nappal korábban, azon a szép kora tavaszi délutánon még nagyon valószerűtlennek tűnt. Emlékszem, a kérdés szíven ütött, de azt válaszoltam, bárhogya is, de lesz konfirmáció, olyan nincs, hogy az elmaradjon!

Aztán ha el nem is maradt, de pünkösd ünnepén nem izgultak a gyerekek a vizsgájuk miatt, nem adtunk hálát a tizenkilenc fiatalért, hanem aggodalommal tekintettünk előre, vajon mikor pótolhatnánk a gyülekezetnek ezt a kiemelt eseményét? Júniusban nagy reménységgel tűztük ki az új időpontot szeptember 12-13-ra, milyen szép lesz így kezdeni az új tanévet!

A nyár végi, szeptember eleji aggasztóvá váló vírushelyzet sok fejtörést okozott, tovább halasszuk, a résztvevők létszámát korlátozzuk, udvarra vigyük ki, vagy mit tegyünk? Tizenyolc családdal együtt várva vártuk az ünnepet, és sok vívódás után végül egyik mellett sem maradtunk, hanem áthelyeztük a hegyvidéki konfirmációt a Deák térre. A vizsgát Hegyvidékre terveztük és tartottuk meg szombat délután, ahol a fiatalok nagyon felkészülten adtak számot tudásukról, mindarról, amit két év alatt megtanultak és sajátjukká tettek.

Eleinte nehéz szívvel fogtunk neki az istentisztelet szervezésének. A sok ellenézés mellett az vigasztalt, hogy a tizenkilenc fiatalból heten a Deák Téri Evangélikus Gimnázium tanulói, minden hetet a templomban kezdenek az áhítaton, ismerik és szeretik azt a helyet. Továbbá míg idehaza csak kétszerre, a Deák téren egyszerre tudtak a fiatalok az oltár köré térdelni az igei áldásra és az úrvacsorára. Az idegen terep lelkészszemmel nézve sem volt könnyű, de azt hiszem, méltó, szép ünnepünk volt szeptember 13-án. Istennek legyen hála a mögöttünk lévő két évért, a sok közös élményért, a megvalósult ünnepért!

Keczkó Szilvia

A 2018–2020-AS IDŐSZAK KON

Binder Emese Katalin

Érezte és lássátok meg, hogy jó az Úr!

Boldog az az ember, aki benne bíz.

(Zsolt 34,9)

Bardóci-Biró Emese

*Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik,
azoknak minden a javukra szolgál, azoknak,
akiket elhatározása szerint elhívott. (Róm 8,28)*

Bundschuh Jázmin

*Elég néked az én kegyelemem, mert az én erőm
erőtlenség által ér célhoz. (2Kor 12,9)*

Czakó Ádám

*Az Úr minden útja kegyelem és hűség
azoknak, akik megtartják szövetségét
és parancsolatait. (Zsolt 25,10)*

Domonkos Gergely

*Akik az Úrban bíznak, erejük megújul,
szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem
lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.
(Ézs 40,31)*

Finta Levente

*Aki vallást tesz rólam az emberek előtt, én is
vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt.*

(Mt 10,32)

Imreh Júlia

*Az Isten szeretet: és aki a szeretetben
marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne.*

(1Jn 4,16)

Keczkó Levente

*Arra legyen gondotok, ami minden ember
szemében jó. Amennyire lehetséges,
amennyire töletek telik, éljetez minden
emberrel békeességben. (Róm 12,17-18)*

Kozák Lili Emma

*Meg vagyok győződve arról,
hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát,
elvégezi azt a Krisztus Jézus napjára.*

(Fil 1,6)

FIRMANDUSAI ÉS ÁLDÓ IGÉIK

Mihályi Barnabás Márk

*Krisztus lakozzék a hit által szívetekben,
hogy a szeretetben meggyökerezetek és
megismerjétek Krisztusnak minden ismeretét
meghaladó szeretetét. (Ef 3,17,19)*

Mohai Tamás

*Én vagyok a világ világossága.
aki engem követ, nem jár sötétségben,
hanem övé az élet világossága. (Jn 8,12)*

Narancsik Luca

*Keressétek először Isten országát
és az Ő igazságát, és ezek ráadásul
megadatnak majd nektek. (Mt 6,33)*

Narancsik Sára Katalin

*Az Úr megőríz téged minden rossztól,
megőrzi lelkedet. (Zsolt 121,7)*

Péti Léna Filoména

*Boldogok a tiszta szívűek,
mert ők meglátják az Istent. (Mt 5,8)*

Pröhle Mihály Gábor

*Előtökbe adtam az életet és a halált,
az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet!
(5Móz 30,19b)*

Soproni-Hartyánszky Ákos

*Aki győz, azt fehér ruhába öltöztetik, és annak
nevét nem törölöm ki az élet könyvéből, és
vallást teszek az ő nevéől az én Atyám előtt
és az ő angyalai előtt. (Jel 3,5)*

Szontagh András Gyula

*Mindenre van erőm a Krisztusban,
aki megerősít engem. (Fil 4,13)*

Virágh Anna

*Én vagyok az út, az igazság és az élet.
Senki sem mehet az Atyához,
hanem csak énáltalam. (Jn 14,6)*

Zsigmondy Bátor Buda

*Ha mások megfeledkeznének is, én soha
meg nem feledkezem rólad. Íme, tenyerembe
véstelek téged. (Ézs 49,15b.16a)*

Állandó gyülekezeti alkalmaink

ISTENTISZTELETEK

Minden vasárnap két istentisztelet

Hagyományos liturgiájú istentisztelet

Minden vasárnap 10.00 órákor, valamint
a hónap 2. és 4. vasárnapján 11.15 órákor

Családos istentisztelet

A hónap 1. vasárnapján 11.15 órákor

Könnýűzenés istentisztelet

A hónap 3. vasárnapján 11.15 órákor

GYERMEK BIBLIAKÖR

Minden 2. és 4. vasárnap

A 11:15-ös istentisztelettel párhuzamosan

BIBLIAÓRÁK

Kedden 18.00 órákor (gyülekezeti)

Csütörtökön 10.00 órákor (gyülekezeti)

A hittan- és bibliaórákra, ifjúsági
órákra, énekpróbákra
bejárat az alsó udvari kapun.

IFJÚSÁGI ÉS FIATAL FELNŐTT ÓRÁK

Fiatal felnőttek bibliaórája

Minden hónap 2. csütörtökén
18.30 órákor a gyülekezeti teremben

A konfirmált ifjúságnak és a középiskolás korosztálynak

Pénteken 17.00 órákor

Konfirmációi előkészítés

Csütörtökön 16.00 órákor

HÁZASPÁROS KÖR

Minden hónap 1. csütörtökén 19.30 órákor
a gyülekezeti teremben

BABA-MAMA KÖR

Minden hónap 2. és 4. péntekén
10.00 órákor

HITTANÓRÁK (Gyülekezeti központ)

Hétfőn 17.00 órákor óvodások részére

ÉGIGÉRŐ

Erős vár a mi Istenünk!

A BUDAHEGYVIDÉKI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA, MEGJELENIK ÉVENTE 4 ALKALOMMAL

Kiadó: Keczkó Pál lelkész | 1123 Budapest, Kék Golyó utca 17. | Telefon: +36 1 224 0640; +36 20 824 3460

E-mail: pal.keczko@lutheran.hu | Szerkeszti: Borókay Ferenc, Keczkó Szilvia, Kézdy Pál

hegyvidek.lutheran.hu

Típo, tördelés: Kappéter Ákos | Nyomdai kivitelezés: Rózsa Gábor nyomdája

A KIADVÁNY MEGJELENÉSÉT A XII. KERÜLETI HEGYVIDÉKI ÖNKORMÁNYZAT TÁMOGATJA.